

ΠΙΤΕΡ ΛΕΡΑΝΤΖΙΣ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SEVEN WONDERS – THE CURSE OF THE KING

Από τις Εκδόσεις Harper, Νέα Υόρκη 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα επτά θαύματα του κόσμου (Βιβλίο 4) –**

Η κατάρα του βασιλιά

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Peter Lerangis

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Joe Merkel

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© HarperCollins Publishers, 2014

Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

© Εικονογράφησης: Torstein Norstrand, 2014

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1390-7

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1391-4

Τοπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιάς.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΠΙΤΕΡ ΛΕΡΑΝΤΖΙΣ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

*Μετάφραση:
Τατιάνα Σταυρουλάκη*

Η παλίρροια ανεβαίνει

*Για τη μαμά και τον μπαμπά,
που έχουν διαβάσει τα πάντα
από την πρώτη πρόταση*

Η ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΓΙΑΠΙ

ΑΝ ΣΟΥ ΜΕΝΕΙ ΕΝΑΣ μονάχα χρόνος ζωής, δε νιώθεις και πολύ ενθουσιασμένος. Αλλά είναι ακόμη χειρότερο όταν βρίσκεσαι μέσα σ' ένα περιπολικό που μυρίζει ιδρώτα, τσιγαρίλα και κακά σκύλου.

«Μα καλά, δεν καθαρίζουν ποτέ τα αυτοκίνητά τους οι μπάτσοι της Νέας Υόρκης;» γκρίνιαξε ο Κας Γουίλιαμς.

Γύρισα τη μύτη μου στο μισάνοιχτο παράθυρο. Η Άλι Μπλακ καθόταν στην άλλη άκρη του πίσω καθίσματος, ενώ ο Κας ήταν στριμωγμένος ανάμεσά μας. Έξω, μια εκκωφαντική μουσική ξεχυνόταν από κάποιο διαμέρισμα. Μια γριά μ' ένα Τσιουάουα, που προχωρούσε καμαρωτό, μας έριξε μια λοξή ματιά κι άρχισε να φωνάζει κάτι ακατάληπτο.

«Λοιπόν, τι κάνουμε τώρα, Εξολοθρευτή;» ρώτησε ο Κας.

«Το όνομά μου είναι Τζακ», του υπενθύμισα.

«Η προφητεία έλεγε “ο εξολοθρευτής θα κυριεύει”», πετάχτηκε η Άλι. «Και η μαμά σου έδειχνε εσένα».

«Ήμασταν αόρατοι!» διαφώνησα. «Μάλλον θα έδειχνε το...» Δεν αποτέλειωσα τη φράση μου. Οι φίλοι μου με κοίταζαν με έναν τρόπο που με έκανε να λαχταράω ένα ζευγάρι σκούρα γυαλιά, αν και ήταν μαύρα μεσάνυχτα. Σκέφτηκα ότι εκείνη η ιδέα μου να ρίξω το Λόκουλος της Θεραπείας στις γραμμές του τρένου δεν ήταν και τόσο έξυπνη τελικά. «Εντάξει, συγγνώμη», μουρμούρισα. «Λυπάμαι ειλικρινά. Αλλά έπρεπε, αλλιώς θα είχαμε πεθάνει όλοι. Κι εσείς το ίδιο θα είχατε κάνει!»

Η Άλι αναστέναξε.

«Έχεις δίκιο», παραδέχτηκε. «Ήταν μια αναπόφευκτη... ανατροπή. Αλλά τώρα...»

Αντί να συνεχίσει, έσκυψε μελαγχολικά το κεφάλι. *Τώρα είμαστε χαμένοι*, αυτό ήθελε να πει. Μια γενετική μετάλλαξη σκόπευε να μας αφανίσει πριν κλείσουμε τα δεκατέσσερα. Κι εγώ είχα αφανίσει τη μοναδική μας ευκαιρία να θεραπευτούμε. Χρειαζόμασταν επτά Λόκουλι. Τώρα, ένα από αυτά ήταν κομματιασμένο στις γραμμές του τρένου.

Βούλιαξα πίσω στο βρομερό κάθισμα καθώς το περιπολικό φρέναρε μπροστά στο χαμηλό, τούβλινο αστυνομικό τμήμα.

«Σπίτι μου, σπιτάκι μου!» γρύλισε η οδηγός μας.

Η αστυφύλακας Γουέντελ ήταν μια πανύψηλη γυναίκα με αλογίσιο πρόσωπο. Αντίθετα, ο συνοδηγός της, ο αστυφύλακας Γκομέζ, με περνούσε μόλις λίγα εκατοστά σε ύψος αλλά το βάρος του ήταν διπλάσιο από το δικό μου. Όταν βγήκε λαχανιάζοντας έξω, το περιπολικό ψήλωσε δύο εκατοστά.

«Ο μπαμπάκας σου είναι μέσα, μεγάλη», με πληροφό-

ρησε κοφτά. «Βρείτε τα μεταξύ σας και φροντίστε να μη σας ξαναδούμε εδώ πέρα».

«Μείνε ήσυχος», έκανε η Άλι.

«Περιμένετε!» τσίριξε η γριά με το Τσιουάουα. «Αυτά τα παιδιά είναι διαβολικά!»

Ο αστυφύλακας Γκομέζ κοντοστάθηκε, αλλά ένας άλλος αστυνομικός τού έκανε νόημα από την πόρτα.

«Μη δίνεις σημασία», είπε βαριεστημένα. «Θα ασχοληθώ εγώ με την κυρία Πιμ».

«Την ξέρω αυτήν», ψιθύρισε η Άλι. «Σε κάθε ταινία που γυρίζεται στη Νέα Υόρκη, παίζει πάντα τον ρόλο της Τρελής Γειτόνισσας».

Ο αστυφύλακας Γκομέζ μας έσπρωξε μέσα και μας οδήγησε σε έναν στενό, σκοτεινό διάδρομο. Στον ώμο του ήταν κρεμασμένος ο σάκος μου, φουσκωμένος με το Λόκουλους της Πτήσης και το Αόρατο Λόκουλους. Ο Γκομέζ είχε ρίξει μια ματιά μέσα, ευτυχώς όχι πολύ προσεκτική.

Η αστυφύλακας Γουέντελ, που προπορευόταν, άνοιξε ορμητικά μια πόρτα. Μέσα στο δωμάτιο, πάνω σε μια πλαστική καρέκλα, καθόταν ο μπαμπάς. Μόλις μας είδε, σηκώθηκε αργά. Το πρόσωπό του ήταν χλωμό από την ανησυχία.

«Αστυφύλακες Γκομέζ και Γουέντελ, του τμήματος Ουάσινγκτον Χάιτς», έκανε τις συστάσεις η Γουέντελ. «Χτενίσαμε την περιοχή ύστερα από την ανακοίνωσή σας για εξαφάνιση παιδιών. Τα βρήκαμε καθώς διερευνούσαμε ένα περιστατικό κοντά στον τάφο του Γκραντ».

«Ευχαριστώ πολύ», ψέλλισε ο μπαμπάς. «Τι περιστατικό;» συμπλήρωσε ανήσυχα. «Έπαθαν κανένα κακό;»

«Όχι, είναι μια χαρά», τον καθησύχασε ο Γκομέζ, κα-

τεβάζοντας τον σάκο από τον ώμο του σ' ένα τραπέζι. «Λάβαμε αναφορές για περιέργους θορύβους, τύπους με παράξενα ρούχα».

«Κάτι φρικιά με χιτώνες», χασκογέλασε η Γουέντελ. «Μάζευαν σκουπίδια από τις γραμμές του τρένου. Αλλά δεν είδαμε κανέναν όταν φτάσαμε. Μάλλον το πάρτι είχε τελειώσει. Η Νέα Υόρκη είναι γεμάτη παλαβούς!»

«Τέλος καλό, όλα καλά», έκανε ο μπαμπάς. «Ας πάμε σπίτι λοιπόν».

Όμως, πριν προλάβει ν' απλώσει το χέρι του στον σάκο, η αστυφύλακας Γουέντελ είχε ανοίξει το φερμουάρ.

«Μια γρήγορη εξέταση των περιεχομένων. Ζήτημα ρουτίνας», δήλωσε.

«Μα ήδη τα εξέτασε ο αστυφύλακας Γκομέζ!» υπογράμμισα.

Από τον διάδρομο ξέσπασαν φωνές, τσιρίδες και γαβγίσματα. Η γριά με τον σκύλο φώναζε υστερικά.

Δοκίμασα ν' αρπάξω τον σάκο, αλλά η Γουέντελ με πρόλαβε. Ανοίγοντάς τον, έβγαλε το Λόκουλος της Πτήσης.

«Ωραίο, αλλά...» είπε αμήχανα.

«Είναι μια... υδρόγειος», τη διέκοψα. «Αλλά δεν έχω ζωγραφίσει ακόμη τις χώρες πάνω στην επιφά...»

«Τι στο καλό», είπε η Γουέντελ αναπηδώντας. Το χέρι της είχε αγγίξει το Αόρατο Λόκουλος.

«Δεν είναι τίποτα!» πετάχτηκε ο Κας.

«Κυριολεκτικά!» συμπλήρωσε η Άλι.

Η Γουέντελ έπιασε στα τυφλά τη σφαιρά.

«Τι είναι; Γυαλί;»

«Ειδικό είδος γυαλιού», εξήγησε ο μπαμπάς. «Τόσο φίνο, που δεν το βλέπεις».

«Ποπό», είπε η Γουέντελ με θαυμασμό, σηκώνοντας ψηλά τα χέρια της που κρατούσαν το... τίποτα. «Το αισθάνομαι, αλλά δεν...»

«Δεν είμαι τρελή! Σταματήστε να μου φέρεστε σαν να είμαι τρελή!» ούρλιαζε η γριά από τον διάδρομο. «Σας είπα, είδα αυτά τα παιδιά να πετάνε, σαν πουλιά στον ουρανό!» Τότε θυμήθηκα πού είχα ξανακούσει αυτή τη φωνή, πού είχα ξαναδεί εκείνο το πρόσωπο.

Ένα ανοιχτό παράθυρο, ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Η γυναίκα είχε παρατηρήσει την απόκοσμη σκηνή, τότε που τα άορα τσιράκια της Αρτεμισίας, οι Σκιές από το Μαυσωλείο της Αλικαρνασσού, μας είχαν σηκώσει στον αέρα και μας κρατούσαν δέσμιους στα σκελετωμένα χέρια τους, σαν μαύρο σύννεφο πάνω από τους δρόμους της Νέας Υόρκης.

Βγάζοντας το κεφάλι μου από την πόρτα, έριξα μια τρομοκρατημένη ματιά στον διάδρομο.

Γαβ! Γαβ! Το Τσιουάουα εξαγριώθηκε όταν με είδε. Ξεφεύγοντας από την κυρά του, χύμηξε καταπάνω μου με τα δόντια του ξεγυμνωμένα.

«Εκεί! Εκεί είναι τα διαβολόπαιδα!» τσίριξε η κυρία Πιμ, τρέχοντας στο κατόπι του σκύλου. Δυο παχουλοί αστυνομικοί την ακολουθούσαν κατά πόδας. «Πετούσαν πάνω από το έδαφος... και μιλούσαν με πνεύματα! Έλα πίσω αμέσως, Γιάπτι!»

Χώθηκα ξανά στο δωμάτιο καθώς ο Γιάπτι ορμούσε μέσα, γαβγίζοντας υστερικά.

Η αστυφύλακας Γουέντελ άφησε απότομα τον σάκο. Μαζί με τον Γκομέζ, βάλθηκαν να κυνηγάνε τον Γιάπτι σε όλο το δωμάτιο, προσπαθώντας απεγνωσμένα να τον

πιάσουν από το κολάρο. Η κυρία Πιμ, έξαλλη από τον θυμό, τους χτυπούσε στην πλάτη με το μπαστούνι της. Οι δυο αστυνομικοί πίσω της την άρπαξαν από τους ώμους.

Η Άλι με σκούνησε.

«Πού είναι το Λόκουλος;»

Εκεί.

Δεν το έβλεπα, αλλά διέκρινα ένα βαθούλωμα πάνω στον σάκο, εκεί ακριβώς όπου λογικά η Γουέντελ είχε ακουμπήσει τη σφαίρα. Δοκιμάζοντας με το χέρι μου, ψηλάφισα τη δροσερή, κυρτή επιφάνεια.

Ξαφνικά, είδα το Λόκουλος. Πράγμα που σήμαινε ότι εγώ ήμουν αόρατος.

«Το 'χω!»

Η Άλι βρέθηκε μονομιάς κοντά μου. Ένα δευτερόλεπτο πριν εξαφανιστεί κι εκείνη, είδα τον Κας ν' απλώνει το χέρι του στον ώμο της.

Μόλις ο Κας και η Άλι ακούμπησαν το Λόκουλος, τένωσα το ένα μου χέρι στον μπαμπά, που στεκόταν κοντά στον τοίχο πετρωμένος από τη σύγχυση.

«Αν μας αγγίξεις, η δύναμη μεταφέρεται!» του ψιθύρισα.

Ο μπαμπάς τρεμούλιασε όταν είδε τον εαυτό του να εξαφανίζεται, αλλά η έκπληξή του δεν ήταν τίποτα μπροστά στο αποσβολωμένο ύφος της κυρίας Πιμ και των αστυνομικών, που στέκονταν ανάμεσα σε χυμένους καφέδες και κοίταζαν το κενό με το στόμα ορθάνοιχτο.

Ο Γιάπι όρμησε σαν βολίδα στην πόρτα, κλαψουρίζοντας αξιοθρήνητα.

Τον ακολουθήσαμε χωρίς να βιαζόμαστε καθόλου.

Άλλωστε, ούτε οι περιβόητοι μπάτσοι της Νέας Υόρκης δεν μπορούν να πιάσουν κάτι που δε βλέπουν.

ΘΑΥΜΑ, ΠΛΑΝΟ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ

Η ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΗ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ περιλάμβανε ένα καπέλο τύπου «καβουράκι» κι ένα ψεύτικο μουστάκι, που τον γαργαλούσε και του προκαλούσε αδιάκοπα φταρνίσματα. Τα μαλλιά της Άλι, πλέον βαμμένα κατάξανθα μ' ένα φτηνό σπρέι που αγорάσαμε στον σταθμό Πεν, ήταν μαζεμένα κάτω από ένα καπελάκι του μπείζμπολ. Ο Κας είχε καλύψει το κεφάλι του με την κουκούλα μιας φαρδιάς κολεγιακής μπλούζας και επίσης είχε καταφέρει να ζωγραφίσει μια ουλή στο μάγουλό του. Εγώ είχα διαλέξει χοντρά γυαλιά ηλίου, που είχαν αφήσει κίολας σημάδι στο κόκαλο της μύτης μου.

Ο Κας κι εγώ καθόμασταν στη μία πλευρά ενός στενού τραπεζιού, με τον μπαμπά και την Άλι απέναντί μας. Ήμασταν μόνοι μέσα στο μικρό βαγόνι του τρένου μας, πράγμα που, νομίζω, έκανε την εμφάνισή μας ακόμη πιο γελοία.

Κανείς μας δεν είχε κλείσει μάτι. Έξω, η ύπαιθρος άρχιζε να φωτίζεται από τις πρώτες ακτίνες του πρωινού ήλιου.

«Έχουμε ήδη διανύσει τετρακόσια χιλιόμετρα μέσα στην Πενσυλβάνια, εβδομήντα ένα χιλιόμετρα μακριά από τα σύνορα με το Οχάιο», ανακοίνωσε ο Κας.

«Ευχαριστούμε για την πληροφορία», έκανε η Άλι.

«Σοβαρά τώρα, πώς το κάνεις αυτό;» είπα με θαυμασμό. «Μετράς με τη γωνία Ήλιου και Γης;»

«Όχι», απάντησε βαριεστημένα ο Κας. «Κοιτάζω τις σημάνσεις των αποστάσεων», συμπλήρωσε, δείχνοντας τα κολονάκια που εναλλάσσονταν έξω από το παράθυρο.

Ο μπαμπάς κάλυψε απότομα το στόμα του.

«Αααααα... ψού!»

«Μήπως να βγάζαμε τις μεταμφιέσεις;» πρότεινε η Άλι. «Έχω ψάξει όλες τις ειδησεογραφικές ιστοσελίδες, δε λένε τίποτα για την αφεντιά μας».

«Δε νομίζω ότι θα ήταν καλή ιδέα», διαφώνησε ο Κας. «Δεν εμπιστεύομαι τις ειδήσεις στο Ίντερνετ».

Μορφάζοντας, ο μπαμπάς ξεκόλλησε το μουστάκι του.

«Κας, ας το αναλύσουμε λίγο. Ο καλύτερος τρόπος για να προβλέψουμε τι ακριβώς θα κάνουν οι άνθρωποι είναι να ξέρουμε τι θέλουν. Ένα πράγμα που σίγουρα δε θέλουν οι αστυνομικοί της Νέας Υόρκης να μαθευτεί είναι ότι, μπροστά στα μάτια τους, τέσσερα άτομα εξαφανίστηκαν από προσώπου γης».

«Τίτλοι ειδήσεων: Θαύμα! Θαύμα! Τρεις ανήλικοι και ο συνοδός τους κυριολεκτικά άφαντοι!» κορόιδεψε ο Κας.

Η Άλι έξυσε το ξανθό κεφάλι της.

«Όταν φτάσουμε στο Σικάγο, το πρώτο που θα κάνω είναι να ξεπλύνω αυτό το ηλίθιο χρώμα από τα μαλλιά μου».

«Το προηγούμενο χρώμα τους ήταν μπλε», της υπενθύμισε ο Κας.

Αντί για απάντηση, η Άλι του έβγαλε τη γλώσσα.

«Εμένα μου αρέσει», υπογράμμισα. «Αλλά και το μπλε μου άρεσε. Και το πορτοκαλί, πιο πριν».

Η Άλι με κάρφωσε μ' ένα επίμονο, διερευνητικό βλέμμα. Γύρισα το κεφάλι μου αλλού. Πάλι βλακεία είπα;

«Εγώ λέω να τα βάψει κόκκινα, σαν τα μάγουλά σου», πετάχτηκε ανελέητος ο Κας.

Ευτυχώς, πήρε τον λόγο ο μπαμπάς.

«Όταν φτάσουμε στο Σικάγο, Άλι, θα μπεις σε ένα αεροπλάνο και θα πας να δεις τη μαμά σου».

«Και τι θα της πω;» διαμαρτυρήθηκε η Άλι.

«Την αλήθεια», δήλωσε ο μπαμπάς. «Είναι πια καιρός. Και θα πρέπει να κρατήσει το μυστικό, ώστε...»

«Δεν υπάρχει περίπτωση!» τον διέκοψε η Άλι. «Θα το μάθει αμέσως όλη η υφήλιος!»

«Όχι αν της δώσεις να καταλάβει τον κίνδυνο», αντιγύρισε ο μπαμπάς. «Και κυρίως ότι υπάρχει ακόμη ελπίδα να γιατρευτείτε. Η δουλειά μας, τώρα, είναι να δημιουργήσουμε πιστευτές ιστορίες, άλλοθι για τον καιρό που λείπατε, ώστε να εξηγούμε πώς συνέβη να εξαφανιστούν τρία παιδιά και να επιστρέψουν, ταυτόχρονα μάλιστα, μέσα σε μερικές εβδομάδες. Με κάποιον τρόπο πρέπει να το καλύψουμε. Ο κόσμος στην πόλη μας θα κάνει ερωτήσεις. Και στη δική σου το ίδιο, Άλι».

«Χμ... Για μένα έχετε κάποιο ονάλπ;» μουρμούρισε νευρικά ο Κας.

«Ονάλπ;» ρώτησε ο μπαμπάς μπερδεμένος.

«Πλάνο», μετέφρασα. «Είναι τα Ανάποδα. Ο Κας τα μιλάει όταν γίνεται πειραχτήρι. Ή όταν είναι ανήσυχος».

«Ή σονέμβισοφ», συμπλήρωσε ο Κας.

Ο μπαμπάς τον κοίταξε κατάματα. Ήξερε για το παρελθόν του. Πραγματικά, μου ήταν πολύ δύσκολο να καταλάβω πώς ένιωθε ο Κας. Πώς νιώθει κάποιος που και οι δύο γονείς του είναι στη φυλακή, καταδικασμένοι για ένοπλη ληστεία; Ήξερα όμως σίγουρα ότι θα τον έστελναν πίσω σε κάποιο αναμορφωτήριο, μέχρι να φτάσει τα δεκαοχτώ. Πράγμα που σήμαινε, στην περίπτωση μας, ότι δε θα έβγαινε ζωντανός από εκεί.

«Φυσικά και έχω πλάνο», είπε αμήχανα ο μπαμπάς. «Μείνε χος... ήσυ...»

«Εννοείτε σοχυσή;» τον βοήθησε ο Κας.

«Ακριβώς», απάντησε ο μπαμπάς, σημειώνοντας πυρετωδώς σε μια κόλα χαρτί.

«Εντάξει λοιπόν», δήλωσε ο Κας, δείχνοντας εντελώς ανήσυχος.

«Επόμενος σταθμός, Σικάγο, Ιλινόις!»

Ο ήλιος έκαιγε έξω από το παράθυρο όταν η ανακοίνωση αντήχησε στα βαγόνια. Η Άλι και ο Κας είχαν αποκοιμηθεί. Αλλά και εγώ ένιωθα νικημένος από την κούραση.

Ο μπαμπάς, με τα μάτια κατακόκκινα από τη νύστα, ήταν σκυμμένος πάνω από τις σημειώσεις. Ώρες ολόκληρες γράφαμε μαζί, ελέγχαμε, διορθώναμε. Ξαναδιάβασα το χαρτί για εκατοστή φορά.

«Χμ...» σχολίασα.

Η Άλι αναστέναξε.

«Είναι περίπλοκο».

«Πώς θα τα καταφέρουμε;» αναρωτήθηκε ο Κας.

«Νομίζω πως μπορούμε», είπε αβέβαια ο μπαμπάς.

ΤΡΕΙΣ ΜΑΧΕΣ

Ο Τζακ Μακ Κινλεϊ πέρασε απίστευτες δοκιμασίες για να καταφέρει να σώσει τον εαυτό του, τους φίλους του και τον κόσμο. Αφού νίκησαν τον Κολοσσό της Ρόδου, ανακάλυψαν τους Κρεμαστούς Κήπους της Βαβυλώνας και γλίτωσαν από νεκροζώντανους, ο Τζακ και οι φίλοι του κατόρθωσαν να πάρουν τρία από τα επτά Λόκουλι για να χάσουν και πάλι το ένα. Τώρα πρέπει να βρουν έναν τρόπο για να αντιμετωπίσουν τη δύναμη που θέλει να τους καταστρέψει.

ΔΥΟ ΑΝΤΙΠΑΛΕΣ ΠΛΕΥΡΕΣ

Ο Τζακ και οι φίλοι του πρέπει να ανακαλύψουν τα Επτά Θαύματα του Κόσμου, αλλά ταυτόχρονα έχουν να αντιμετωπίσουν και τους Μάσα, μια οργάνωση που χρησιμοποιεί τα Λόκουλι για κακούς σκοπούς και έχει πείσει τον Μάρκο να συμμαχήσει μαζί της. Ο Τζακ, η Άλι και ο Κας έχουν απέναντί τους μια τέταρτη πρόκληση: το χαμένο Άγαλμα του Δία.

ΕΝΑΣ ΕΧΘΡΟΣ

Καθώς ο χρόνος κυλάει, οι ήρωές μας τα βάζουν με θεούς και ξαναζουν παλιές μάχες. Εχθροί γίνονται φίλοι και ξαφνικές νίκες μετατρέπονται σε ήττες, καθώς πλησιάζει το τέλος.

ΕΠΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Το τέταρτο μέρος της καταγιοτικής σειράς του Πίτερ Λεράντζις.

Από 11 ετών

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1390-7

9 786180 113907

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17362